

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. O. V.**, zastoupen JUDr. Janem Bébrem, advokátem, Advokátní kancelář Bébr/Seidlová/Petrů, se sídlem Ostrovského 3, Praha 5, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad,** P.O.BOX 49, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 10. 1. 2008, čj. 11/2008-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2010, čj. 11 Ca 52/2008 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce je zaměstnán u Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“). ČTÚ podal dne 1. 2. 2005 žádost o vydání osvědčení pro žalobce pro styk s utajovanými informacemi na stupeň utajení „Tajné“.

[2] Žalovaný rozhodoval ve věci předmětné žádosti dvakrát. Poprvé rozhodl dne 28. 12. 2005 podle § 36 odst. 3 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných skutečností“ nebo jen „starý zákon“). Podle tohoto rozhodnutí bylo u žalobce shledáno bezpečnostní riziko podle § 23 odst. 2 písm. d) cit. zákona, neboť nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 18 odst. 2 písm. c) cit. zákona. Z tohoto důvodu žalobci nebylo osvědčení vydáno.

[3] V průběhu bezpečnostního řízení nabyl dne 1. 1. 2006 účinnosti zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále též „nový zákon“ nebo „zákon o ochraně utajovaných informací“). Proti rozhodnutí ze dne 28. 12. 2005 podal žalobce rozklad. Náměstkyně ředitele žalovaného pověřena řízením žalovaného dospěla k závěru, že spisový materiál neumožňuje učinit objektivní závěr o existenci bezpečnostního rizika u žalobce ve smyslu § 23 odst. 2 písm. d) starého zákona, neboť nadměrné užívání alkoholických nápojů ze strany žalobce není spisovým materiálem dostatečně prokázáno. Z tohoto důvodu bylo dne 31. 3. 2006 rozhodnutím čj. 175/2006-NBÚ/07-RO podle § 131 odst. 3 písm. a) nového zákona o ochraně utajovaných informací, napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí žalovanému. Rozhodnutí o rozkladu bylo žalobci doručeno dne 7. 4. 2006.

[4] Pro účely dalšího řízení ustanovil žalovaný jednoho znalce z oboru psychologie a jednoho znalce z oboru psychiatrie. V novém rozhodnutí ze dne 27. 9. 2007, čj. 88699/2007-NBÚ/P, žalovaný opakovaně rozhodl o nevydání osvědčení, a to z důvodu nesplnění podmínek podle § 12 odst. 1 písm. c) a d) zákona o ochraně utajovaných informací, které jsou nezbytné pro vydání požadovaného osvědčení, tj. osobnostní způsobilost a bezpečnostní spolehlivost. Důvodem nevydání bezpečnostního osvědčení bylo zjištění bezpečnostního rizika podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.

[5] Proti rozhodnutí podal žalobce dne 12. 10. 2007 znovu rozklad. Rozklad byl zamítnut rozhodnutím ze dne 10. 1. 2008; toto rozhodnutí ředitele žalovaného je také předmětem správní žaloby. Ředitel žalovaného v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel především z jednoznačných závěrů znaleckých posudků. Znalkyně z oboru psychologie u žalobce zjistila rizikové faktory v souvislosti s jeho schopností utajovat informace. Především shledala u žalobce tendenci vyhýbat se potížím a upravovat pravidla ve svůj prospěch, projevy horší sebekázně, nespolehlivosti a nesvědomitosti v osobnostní struktuře. Dále poukázala na útlum výkonnosti intelektových schopností a kognitivních funkcí. Znalec z oboru psychiatrie pak konstatoval osobnostní nezpůsobilost spočívající v škodlivém užívání alkoholu se známkami závislosti na něm, což je pravděpodobná příčina organického poškození centrálního nervového systému. Dále znalec shledal účelovou bagatelizaci zneužívání alkoholu, nekritičnost ve vztahu k vlivu alkoholu na osobu žalobce a neschopnost korigovat svůj postoj.

[6] K údajnému ovlivnění znalců ze strany žalovaného ředitel žalovaného uvedl, že závěry znalců nebyly zpochybněny a nelze tak učinit ani pouhým poukazem ze strany žalobce. Ředitel žalovaného nepřipustil ani námitku týkající se vzájemné konzultace znalců

s odkazem na zcela obvyklou praxi v těchto souvisejících oborech. Závěry posudků nepřísluší řediteli žalovaného přezkoumávat.

[7] K podmínce bezpečnostní spolehlivosti [§ 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací] ve svém rozhodnutí ředitel žalovaného uvedl, že chování, které má vliv na důvěryhodnost žalovaného a jeho schopnost utajovat informace, spatřuje v stěžovatelově konzumaci alkoholu. Ředitel žalovaného připustil, že spisový materiál obsahuje k této otázce rozporné informace (výsledek šetření vojenského zpravodajství vs. tvrzení žalobce). V této souvislosti proto přihlédl k závěrům znaleckých posudků a k vyjádření samotného žalobce při prováděných pohovorech, kde připustil pravidelné užívání alkoholu „v malém množství“. Podle názoru ředitele žalovaného tak vydání osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň „Tajné“ žalobci není možné.

[8] Proti rozhodnutí ředitele žalovaného podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze.

[9] Městský soud žalobu zamítl, neboť v postupu žalovaného neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedl, že bezpečnostní riziko bylo u žalobce spatřováno v problémech s užíváním alkoholu v takovém rozsahu, který zapříčiňuje změny centrálního nervového systému. Podklady pro tento závěr byly získány v souladu se zákonem ve formě znaleckých posudků z oboru psychologie a oboru psychiatrie. Závěry těchto posudků nebyly nijak zpochybněny. Námitku, že znalci své posudky konzultovali, shledal krajský soud nedůvodnou, neboť se v těchto oborech jedná o zcela běžnou praxi.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Na jeho věc, stejně jako žalovaný ve správním řízení, totiž aplikoval nesprávný zákon. Poukazuje přitom na přechodná ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací, zejména na § 157 odst. 28, podle kterého „[p]*rovedení bezpečnostní prověrky fyzické osoby,* [...] *se řídí dosavadními právními předpisy pouze tehdy, jestliže žádost byla předána k poštovní přepravě nebo jinak doručena či podána nejpozději 45 dnů přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Současně odkazuje i na odst. 18 tohoto ustanovení cit. zákona, který stanoví, že „[b]*ezpečnostní prověrka zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů* [...].“ Žádost o vydání osvědčení byla podána dne 1. 2. 2005, tedy před nabytím účinnosti nového zákona (výše cit zákon č. 412/2005 Sb.). Z tohoto důvodu měl být dle názoru stěžovatele aplikován zákon předchozí, tj. zákon č. 148/1998 Sb.

[12] V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá vady řízení před správním orgánem spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost. Stěžovatel poukazuje na to, že výroková část rozhodnutí zamítá rozklad proti rozhodnutí o nevydání

osvědčení pro stupeň „Tajné“ (III. stupeň utajení), avšak v odůvodnění je uvedeno, že žalovaný rozhodl o nevydání osvědčení pro stupeň „Důvěrné“ (II. stupeň utajení). Stěžovatel je přesvědčen, že jde o vadu řízení, nikoliv o písařskou chybu, jak uvedl městský soud v napadeném rozsudku.

[13] Stěžovatel rovněž namítá nesprávně zjištěný skutkový stav a vadné a jednostranné hodnocení důkazů obsažených ve spise. V této souvislosti především popírá tvrzení o jeho nadměrném a škodlivém užívání alkoholických nápojů, které mělo být důvodem pro nevydání osvědčení. Při posouzení otázky požívání alkoholických nápojů stěžovatele, která byla klíčová pro rozhodnutí o nevydání osvědčení, žalovaný dle názoru stěžovatele hodnotil pouze vypracované znalecké posudky. Hodnocením dalších provedených důkazů se však žalovaný (ani soud) dále nezabýval, přičemž ani neodůvodňuje, z jakého důvodu. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný (ani soud) nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odvolává se přitom na důkazy o jeho nepožívání alkoholu založených ve spise, a to jednak na posudek psychologického pracoviště ze dne 20. 1. 2005, jednak na osvědčení pro stupeň utajení „Tajné“, které mu bylo vydáno dne 25. 9. 2000, a dále pak na výpovědi spolupracovníků ze současného pracoviště stěžovatele. K žádnému z těchto důkazů žalovaný ani městský soud vůbec nepřihlédly.

[14] Samotné znalecké posudky z oboru psychologie (PhDr. Mária Staňkovská) a oboru psychiatrie (MUDr. Zdeněk Bašný) považuje za neobjektivní. Znalci totiž byli před jejich vypracováním údajně ze strany žalovaného informováni o tvrzeném nadměrném užívání alkoholu. Posudky jsou navíc v mnoha pasážích zcela identické a opsané. Tuto skutečnost namítal stěžovatel již v řízení před městským soudem, který se však touto námitkou nezabýval. Stěžovatel se znalecké posudky snaží zpochybnit také tvrzením, že vyšetření jeho zdravotního stavu „*trvalo pouze několik hodin*“, dále, že „*znalkyně ve svém posudku neprovádí komparaci s dříve vydaným znaleckým posudkem ze dne 20. 1. 2005*“, a dále tvrzením, že stěžovatel od roku 2007 působí v několika pracovních orgánech či výborech zahraničních institucí (NATO, Evropská komise), což působí proti závěru znaleckého posudku o úbytku rozumových schopností a organických změnách centrální nervové soustavy.

[15] Konečně, stěžovatel v kasační stížnosti namítá porušení jeho procesních práv tím, že neměl možnost se seznámit se skutkovými zjištěními ve zprávě zpravodajské služby, na kterou odkazuje rozhodnutí žalovaného. Z této zprávy údajně vyplývá, že existence bezpečnostního rizika nebyla vyvrácena. Přestože si je stěžovatel vědom utajení této zprávy, nebylo mu umožněno vyjádřit se k relevantním skutečnostem (neposkytnutých ani v přiměřené formě), které zřejmě vedly zamítnutí jeho žádosti o vydání příslušného osvědčení. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2008, sp. zn. 2 As 31/2008, podle kterého je třeba jednotlivé případy diferencovat a nepřistupovat tak v konkrétních případech k omezování základních práv nad nezbytně nutnou míru, což se dle názoru stěžovatele v daném případě stalo.

[16] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného

[17] Ve svém vyjádření ze dne 24. 9. 2010 žalovaný uvedl, že se s rozsudkem městského soudu ztotožňuje. Kasační stížnost přitom považuje za nedůvodnou. Přímo se vyjádřil jen k námitce porušení procesních práv stěžovatele. Ve zbytku odkázal na svá předchozí rozhodnutí, jakož i na rozhodnutí městského soudu.

[18] K námitce stěžovatele, že ten nebyl seznámen s výsledkem šetření zpravodajské služby, žalovaný uvedl, že jde o námitku, která je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť jde o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. V případě zprávy zpravodajské služby se kromě toho jedná o utajovanou písemnost se stupněm utajení „Vyhrazené“ a pokud by žalovaný stěžovateli umožnil seznámit se s jejím obsahem, postupoval by v rozporu s právními předpisy. Přitom odkázal na rozhodnutí kasačního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 9/2010 - 102, z něhož odvozuje své právo prověřovanou osobu neseznámit s důvody, na základě kterých nebyla tato osoba shledána bezpečnostně způsobilou.

[19] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Z obsahu žaloby stěžovatele jasně vyplývá, že námitku týkající se nemožnosti seznámit se s obsahem zprávy zpravodajské služby v řízení před městským soudem neuplatnil, ačkoliv tak učinit mohl. Zdejší soud proto konstatuje, že tato námitka je nepřípustná a dále se jí z tohoto důvodu nemohl zabývat.

[23] V posuzovaném případě je především sporné, který zákon měl být na věc stěžovatele aplikován, neboť v průběhu řízení o jeho žádosti o vydání osvědčení došlo ke změně právní úpravy. Zdejší soud tak v posuzovaném případě nejdříve řešil otázkou, zda byl v řízení před správním soudem, resp. v řízení mu předcházejícím, aplikován správný zákon. V případě, že by tomu tak nebylo, bylo by rozhodnutí městského soudu nezákonné [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; **IV.A**]. Spornou otázkou se dále jeví být námitka, že rozhodnutí ředitele žalovaného je nepřezkoumatelné na základě nesrozumitelnosti, protože výrok rozhodnutí se vztahuje k jinému stupni utajení, než je tomu v odůvodnění toho samého rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; **IV.B**]. Hlavní kasační námitka, kterou se Nejvyšší správní soud dále zabýval, je pak otázka, zda městský soud správně vyhodnotil, že skutkový stav zjištěný žalovaným má dostatečnou oporu ve spise a zda byly provedené důkazy vyhodnoceny dostatečně a správně [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; **IV.C**].

IV.A
Námitka použití zákona, který neměl být aplikován

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že v bezpečnostním řízení o jeho žádosti o vydání osvědčení mělo být vzhledem k datu podání žádosti (1. 2. 2005) postupováno podle starého zákona o ochraně utajovaných skutečností a nikoliv podle nového zákona o ochraně utajovaných informací, a to s ohledem na přechodná ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací.

[25] Městský soud v napadeném rozsudku k této otázce poukázal na § 93 odst. 1 písm. d) nového zákona o ochraně utajovaných informací, podle kterého je řízení *„zahájeno dnem, kdy je účastníku řízení doručeno rozhodnutí ředitele o rozkladu (§ 125) vydané podle § 131 odst. 3 cit. zákona.“* Uvedl, že rozhodnutí o rozkladu bylo stěžovateli doručeno dne 7. 4. 2006, tj. po nabytí účinnosti zákona o ochraně utajovaných informací. Z toho důvodu konstatoval, že žalovaný postupoval správně, aplikoval-li nový zákon č. 412/2005 Sb.

[26] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že žádost žalobce o vydání osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení „Tajné“ byla podána dne 1. 2. 2005, tedy za účinnosti staré právní úpravy – zákona č. 148/1998 Sb. Tento zákon byl účinný do 31. 12. 2005. Žalovaný prověrku dokončil vydáním rozhodnutí (oznámení) ze dne 22. 12. 2005, kterým se osvědčení nevydává. Opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného posoudila náměstkyně ředitele žalovaného pověřená vedením úřadu správně jako rozklad podle § 125 zákona č. 412/2005 Sb. (k tomu viz též rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2007, čj. 5 As 27/2007 – 75, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož náměstkyně ředitele žalovaného rozhodnutí žalovaného zrušila podle § 131 odst. 3 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., došlo doručením rozhodnutí o rozkladu žalobci v souladu s § 93 odst. 1 písm. d) téhož zákona k zahájení nového řízení. Toto řízení a rozhodnutí žalovaného a ředitele žalovaného v něm učiněná se pak plně řídila novým zákonem - č. 412/2005 Sb. Pro následný soudní přezkum těchto rozhodnutí je proto určující úprava obsažená v zákoně č. 412/2005 Sb. (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, čj. 1 As 83/2009 - 60).

[27] Městský soud v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že v dané věci měl být aplikován nový zákon účinný od 1. 1. 2006, neboť tato skutečnost jasně vyplývá ze zákona. Z tohoto důvodu nedošlo k porušení zákona žalovaným.

[28] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že uvedená kasační námitka je nedůvodná.

IV. B
Námitka nesrozumitelnosti rozhodnutí ředitele žalovaného

[29] Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí ředitele žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť v rámci jednoho rozhodnutí nesrozumitelně uvádí rozdílné stupně utajení, na které mělo být osvědčení vydáno.

[30] Městský soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou, a to s ohledem na obsah správního spisu, ze kterého je zcela evidentní, že celé řízení bylo vedeno pro stupeň utajení „Tajné“. Uvedené pochybení žalovaného proto vyhodnotil jako písařskou chybu, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[31] Zdejší soud se s argumentací městského soudu v této věci ztotožňuje. Z předložené dokumentace sice skutečně vyplývá, že rozhodnutí ředitele žalovaného o rozkladu ve výroku odkazuje na rozhodnutí o nevydání osvědčení pro stupeň „Tajné“, kdežto v odůvodnění, v rámci rekapitulace dosavadního průběhu řízení na straně 2 uvedeného rozhodnutí, odkazuje v souvislosti se stejným rozhodnutím na stupeň utajení „Důvěrné“. Nelze však nezohlednit skutečnost, že rozhodnutí, o jehož rozkladu ředitel žalovaného rozhodoval, je zcela jednoznačně a nezaměnitelně označeno dnem vydání a číslem jednacím. Toto označené rozhodnutí se bez jakýchkoliv pochybností týká výlučně stupně utajení „Tajné“, jakožto výsledek bezpečnostního řízení o vydání osvědčení fyzické osobě pro stupeň utajení „Tajné“.

[32] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě (viz rozsudek ze dne 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 38/2006 - 72). Tak tomu je i v tomto případě. Ne každé administrativní pochybení ve výroku způsobuje nesrozumitelnost a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod ke zrušení rozhodnutí. Pokud rozhodnutí jako celek je logické, pak zcela zřejmě administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno.

[33] Městský soud proto postupoval správně, pokud uvedenou chybu vyhodnotil jako písařskou, neboť nemohlo být pochyb o tom, že ve vedeném řízení bylo zamítnuto vydání osvědčení právě pro stupeň utajení „Tajné".

[34] Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud i tuto námitku za nedůvodnou.

IV.C

Správnost skutkových zjištění a námitka nesprávného hodnocení důkazů městským soudem

[35] Přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané v bezpečnostním řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací, není ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí, jež nebyly účastníku řízení zpřístupněny, vázán žalobními body a rozhodnutí přezkoumá ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 5/2008 - 63). S ohledem na výše uvedené postupoval tak zdejší soud i v posuzovaném případě.

[36] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti již zabýval otázkou rozsahu zjišťování skutkového stavu v tomto typu řízení. V rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 As 49/2008 - 122, uvedl, že *„cílem bezpečnostní prověrky není (a ani nemůže být) dokonale podrobné zmapování činnosti navrhované osoby v každém okamžiku jejího života, ale takové zjištění skutkového stavu, které bude dostačující k dosažení závěru o splnění či nesplnění podmínek pro vydání požadovaného osvědčení (v daném případě o existenci či neexistenci bezpečnostního rizika).*"

[37] Stěžovatel namítá, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť nezohledňuje několik důkazů obsažených ve správním spise, které žalovaný ani městský soud vůbec nehodnotili. Stěžovatel především namítá, že nebyl zohledněn posudek osobnostní způsobilosti psychologického pracoviště ze dne 20. 1. 2005, ze kterého plyne tento závěr: *„osobnostní strukturace vyrovnaná, psychicky méně stabilní, v osobní i profesní sféře přiměřeně adaptovaný. Nebyly zjištěny dispozice k selhávání, ani psychopatologické projevy, nejsou přítomny tendence k psychosomatické reaktivitě.*" Dále stěžovatel uvedl, že při posuzování jeho věci nebylo rovněž zohledněno, že mu bylo před podáním žádosti o vydání osvědčení již jedno osvědčení vydáno, pro stejný stupeň utajení. I když si je stěžovatel vědom, že

rozhodování o vydání osvědčení působí do budoucnosti, skutečnost, že od vydání předchozího osvědčení nebyly ze strany žalovaného ke způsobilosti stěžovatele nikdy žádné výhrady, s podmínkami způsobilosti plně souvisí, a dokazuje, že svým každodenním chováním jednoznačně prokázal opodstatněnost vydání předchozího osvědčení. Nakonec stěžovatel namítá, že nebyly dostatečně zohledněny výpovědi svědků z řad současných kolegů, kteří jsou přesvědčeni o uspořádanosti jeho rodinného života a o jeho nezávislosti na alkoholu.

[38] Dále stěžovatel namítá neobjektivnost znaleckých posudků a jejich vadné posouzení v dokazovacím řízení ze strany žalovaného i městského soudu.

[39] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v posuzovaném případě bylo v rámci bezpečnostní prověrky stěžovatele zjištěno následující. Stěžovatel, nar. v roce X, je zaměstnancem ČTÚ. Je podruhé ženatý od roku 2001, z prvního manželství má dvě dcery, se kterými nadále udržuje kontakt. Z druhého manželství žádné vlastní děti nemá. V roce 2003 se mu narodil mimomanželský syn, se kterým je v pravidelném kontaktu. Matka nemanželského syna se domnívá, že je stěžovatel podruhé rozveden. Do roku 2002 pracoval v armádě, poté byl zaměstnán v ČTÚ. Z výslechů bývalých kolegů vyplývá, že ho hodnotili jako osobu kamarádskou, společenskou a komunikativní, po odborné stránce jako schopného pracovníka. Z těchto výslechů rovněž vyplývá, že stěžovatel často požíval alkohol v nadměrném množství i v pracovní době, a to až do pracovní nezpůsobilosti. Stěžovatel má údajně velmi kladný vztah k ženám, což se dle tvrzení bývalých kolegů zřejmě negativně odráželo na bývalém manželství stěžovatele. Kolegové ze současného zaměstnání (od r. 2003) rodinný život stěžovatele neznají, stěžovatel se s nimi o rodině nebaví. Stěžovatele posuzují jako pracovitou a přátelskou osobu, která se snaží svůj názor prosadit za každou cenu. Omamné látky neužívá, ale určitě není abstinentem.

[40] Znalecké posudky ustanovených znalců vycházejí též z předchozích posudků osobní způsobilosti (ze dne 4. 2. 2000 a 20. 1. 2005), z protokolů o bezpečnostním pohovoru ze dne 1. 11. 2004 a ze dne 16. 8. 2005 a ze zprávy vojenského zpravodajství Ministerstva obrany ze dne 16. 2. 2005, a rovněž z psychologických a psychiatrických vyšetření provedených samotnými znalci. Dále byl zohledněn výslech svědka – matky nemanželského syna. Oba znalci dospěli k závěru, že stěžovatel užívá alkohol v nadměrném množství, což je pravděpodobnou příčinou poškození centrální nervové soustavy se snížením intelektových schopností. Tyto skutečnosti tak zpochybňují způsobilost stěžovatele pro práci s utajovanými skutečnostmi. Skutečnost, že snad znalci vzájemně své závěry konzultovali, resp. že některé pasáže znaleckých posudků jsou identické, sama o sobě nezakládá porušení podmínek správního řízení. Nesnižuje ani přesvědčivost těchto posudků. V tomto lze ostatně souhlasit se závěrem městského soudu, že takováto praxe je v oblasti znaleckých vyšetření mezi znalci příbuzných oborů obvyklá (není proto ani pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že by městský soud na tento žalobní bod nijak nereagoval, což by samozřejmě jinak založilo nepřezkoumatelnost jeho rozsudku).

[41] Z utajené části spisu pak vyplývá, že uvedená zjištění nejsou v rozporu ani s údaji tam uvedenými. Závěry tak mají dostatečnou oporu ve spisu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že skutková zjištění učiněná žalovaným a jeho ředitelem jsou správná, na

jejich podporu byl shromážděn dostatečný důkazní materiál, který je součástí správního spisu. Zároveň ze spisu vyplývá, že důkazy, jejichž neprovedení stěžovatel namítá, byly zohledněny, a to především ve znaleckých posudcích.

[42] Národnímu bezpečnostnímu úřadu a ani soudu nepřísluší přezkoumávat či zpochybňovat věrohodnost skutkových zjištění, k nimž zpravodajská služba v rámci řízení o vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi dospěje. Právní posouzení těchto skutkových zjištění, tedy přijetí závěru, zda konkrétní skutková zjištění zpravodajské služby lze vyhodnotit jako bezpečnostní riziko v zákonem definovaném smyslu, znemožňující vydání požadovaného osvědčení, však podle zákona č. 412/2005 Sb. (shodně tomu bylo i podle dříve platné právní úpravy obsažené v zákoně č. 148/1998 Sb.) spadá do výlučné působnosti NBÚ. Případnou právní kvalifikací skutkových zjištění ze strany zpravodajských služeb tudíž NBÚ, a pochopitelně ani soud, v řízení vázán není.

[43] Nejvyšší správní soud se proto shoduje se závěrem městského soudu i žalovaného, že s ohledem na provedená skutková zjištění nedošlo k porušení zákona o ochraně utajovaných informací. Závěr o existenci bezpečnostního rizika je proto správný a zdejší soud shledal i tuto kasační námitku nedůvodnou.

V.
Závěr a náklady řízení

[44] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady převyšující běžnou administrativní činnost. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu